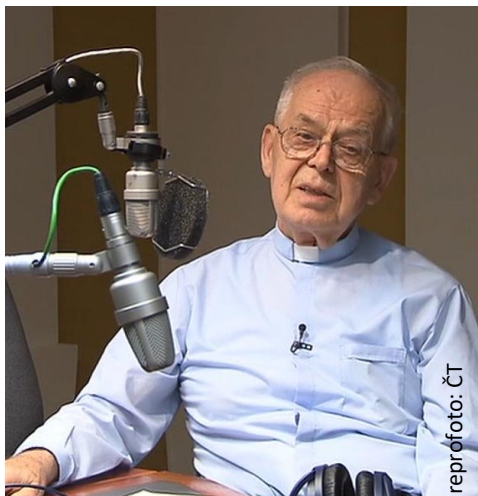

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

HLAS Z VATIKÁNU

Nebylo nikdy učiněno dost a nikdy nebude pro lásku, pro pravdu, pro spravedlnost. A nikdy dost pro lásku. Ona jde světem dál a dál, s průstřely na nohou na rukou a v srdci, aby všechny cesty k ní všem byly zpřístupněny. Lásku ukřižovaná, vítězně zmrtvých-vstává. Zneklidněná srdce uzdravující.

(Přání otce Koláčka k slavnosti Zmrtvých-vstání; rok 1996; z archivu M. Šlachtové)

**Téma čísla:
Otec Josef Koláček**

Milí farníci,

při studentských exerciciích v srpnu 1946 na Stojanově pronesl P. Zgarbík prorocká slova: „Církev u nás jde vstříc tvrdé zkoušce víry a věrnosti Kristu. Kdo se nepřizpůsobí režimu, bude terčem bezohledného pronásledování. Ale navzdory tomu se vždycky u nás najdou takoví, kteří nepodlehnu hrozbám a zůstanou věrní Kristu.“ A mně blesko hlavou: „Já budu tím bláznem pro Krista!“ Tak odpověděl otec Koláček před šesti lety v rozhovoru pro náš farní občasník Setkání na otázku, kdy a jak se zrodilo jeho rozhodnutí stát se knězem.

Když jsme se začátkem září dozvěděli, že tento dlouholetý redaktor Radia Vatikán krátce po dovršení devadesáti let odešel na věčnost, takřka přes noc jsme se rozhodli změnit původně plánované téma Setkání, abychom i touto formou vzdali Pánu díky za život tohoto významného bystrckého rodáka. Jako člen Tovaryšstva Ježíšova byl oddaným služebníkem a usiloval o to, aby v souladu s mottem tohoto řádu dělal „všechno k větší cti a chvále Boží“ (omnia ad maiorem Dei gloriam).

Ať nás toto čísla nevede jen ke vzpomínání. Kéž je nám životní odkaz otce Koláčka také inspirací k tomu, ať i my konáme všechno v duchu jezuitského hesla. To nám všem přeje redakční tým Setkání

Vzpomínka na bratrance Jozu

BYSTRČÁK PŮVODEM I SRDCEM

P. Josef Koláček pocházel z Bystrce, na který vždy vzpomínal. Rodiče se ale do Bystrce přistěhovali až po svatbě – Otec Josef pocházel z rodiny rozdrojovských Koláčků, maminka Anna z rodiny rozdrojovských Jandeků. Potomci obou rodin tam dodnes žijí, i když už nesou jiná jména. Obec, v níž je sídlo farnosti, jim však byla blízká. Z bystrcké rodiny Bartlů pocházela Jozova babička, Josefa Koláčková a v Bystrci v té době už žili Prokop Jandek a Štěpánka Bartlová, starší sourozenci jeho maminky. Sestra Jozovy babičky Josefy Antonie byla obdařena organizačními schopnostmi, a tak mladým manželům pomohla sehnat domek v Bystrci na Zámostí; dnes je již přestavěn a na ulici U zoologické zahrady nese číslo 10. Koláčkovi se přestěhovali blíže k Brnu, které dávalo obživu – Jozův tatínek se už nevěnoval své původní profesi (byl tesařem), ale pracoval na poště. A navíc žili jen několik minut chůze od rodin svých bystrckých příbuzných. Můj bratr Adolf a já jsme byli s Jozem, jak se mu v rodině říkalo, spřízněni z obou stran: jeho maminka byla sestrou naší maminky, jeho tatínek byl synovcem našeho tatínka, tedy naším bratrance. V rodině se ale uplatnilo věkové hledisko, a tak jeho otec byl pro nás strýcem a Joza mladším bratrance.

P. Koláček se ve svých vzpomínkách zmiňoval o vážné nemoci, kterou prodělal v dětství. Nevím, zda si na něco z oné nemoci pamatoval. Já si ale na tehdejší dobu pamatuji dobře. Maličký Joza se nemohl hýbat, ležel sevřen tvrdým krunýřem, snad sádrovým, a my jsme ho se sestřenicí Toňou chodily občas hlídat. Nebyla pro nás žádná námaha hlídat ležící dítě, ale tetě tenkrát pomohlo, že u něho někdo je, a mohla se věnovat jiné činnosti. Namáhavé ale bylo, když se náhle přihnala přeháňka a my jsme ho svými ještě dětskými silami samy nedokázaly odnést ze zahrady na verandu. Tehdejší doba a zvláště venkov, kterým Bystrc tenkrát byl, si nepotrpěla na eufemismy, chlapec byl prostě mrzáček. A tento mrzáček se uzdravil tak, že jako školák mohl s ostatními chlapci náruživě skautovat, že měl v životě tolik sil, aby dokázal přečkat internaci po „bartolomějské noci“ z 13. na 14. dubna roku 1950, službu u PTP, těžkou manuální práci ve fabrice a pracovat až do svých 90 let!

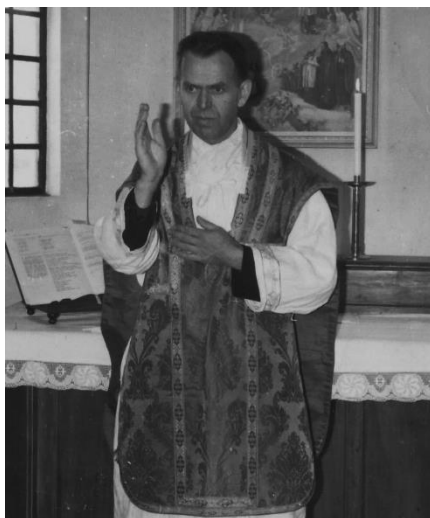

Třináctiletý J. Koláček (vpravo) se svým bratrance A. Bartlem.

Na venkově trvala práce přes týden až do večera, neděle však bývaly vyhrazeny návštěvám příbuzných. Bydleli jsme nedaleko od bystrckého kostela, a tak k nám po odpoledním požeňání pravidelně přicházeli na návštěvu Koláčkovi. Jozův otec se rád vracel do rodného domu – první léta svého života prožil v Bystrci v domě svých prarodičů. Pro Jozu i jeho staršího bratra Staňu měly tyto návštěvy i jiné kouzlo – v neděli se u nás vždycky napekly buchty, což zejména v době lístkového systému bylo velmi lákavé sousto. Na našem hospodářství to přece jen nebylo s potravinami tak složité jako tam, kde pole neměli. A živobytí u Koláčků rozhodně nebylo snadné, když museli pořádně utáhnout opasek, aby mohli studovat oba synové. Jejich domek nebyl nijak velký, ale rodina se uskrovnila, aby mohla jeden pokoj pronajímat studentům, většinou těm, které jim doporučili jejich přátelé. Peníz za tuto službu nebyl příliš velký (ani rodiny jejich studentů neměly peněz nazbyt, a tak raději sáhly po možnosti levnějšího ubytování kousek od Brna než po dražším přímo v Brně), ale přesto byl vítaným příspěvkem do rodinného rozpočtu. A Koláčkovi chlapi tak leckdy získali dobrého kamaráda, jako tomu bylo v případě mladšího bratra bystrckého kaplana P. Lanči.

Po maturitě Joza Bystrc opustil. Nejdříve, řečeno slovy evangelia, odešel tam, kam chtěl, do jezuitského noviciátu na Velehrad, posléze ho odvedli jiní do internačního kláštera a poté k PTP. A když se vrátil, vše již bylo jinak. V Bystrci sice dále žil s rodiči a v bystrckém kostele, když bylo potřeba, hrával na varhany, ale společenství našel spíše u Tomáška, kde navázal přátelství s architektem a výtvarníkem Ludvíkem Kolkem. Zde bylo více těch, kteří měli politický škrálop jako on. Situace byla složitá. Uvědomoval si, že styk s ním může vzbuzovat zájem jeho věrných strážců z řad Státní bezpečnosti. Vždyť, když přijal tajné svěcení (jak nám líčil samozřejmě až mnohem později), bylo vše zařízeno tak, že on půjde do Chrlic, jako za „svým děvčetem“ Ludmilou Javorovou, a tajný biskup Felix Davídek tam přijde ve stejné době na návštěvu k rodině. To se psal 23. leden 1968. Dnes by si člověk řekl, že už se snad mohly poměry uvolňovat. Ale bohužel to nebylo tak rychlé a zvláště pak ne pro církev. Kdy se mohl na Petrov vrátit brněnský biskup Karel Skoupý? Až téměř na konci června! A v ostatních diecézích to bylo podobné. Navíc vše stále probíhalo pod kuratelou církevních tajemníků.

Po srpnu 1968 už zbyla jen možnost exilu. V Innsbrucku Jozu ještě mohl navštívit můj manžel s mým bratrem Josefem a přivést mu zimník a některé další propriety od jeho

Otec Koláček při mši svaté v Římě r. 1970 (archiv A. Dvořákové)

maminky, z Říma v roce 1970 už přišel jen pozdrav mému bratru Adolfovi, k němuž měl zvlášť blízko. Pak zbyl pouze poslech jeho hlasu z vatikánského rozhlasu.

Teprve listopad 1989 tomu všemu učinil přítrž. A tak bylo opět zjevné, jak Jozovi na rodném místě a bystrcké farnosti záleží, i když už zde nežili jeho rodiče a ve Znojmě ani jeho bratr. Mezi rodinnými památkami máme i jeho lístek mému bratrovi z 18. července 1994: „Adolfe! Dostal jsem Setkání, farní list ze svátku Narození Jana Křtitele, a tam jsem si přečetl, že Anička (bratrova dcera, pozn. BK) je dárcem toho pozemku. Rád bych jí poděkoval a objal za tuto velkodušnost.“ „Ten pozemek“ bylo pole, které koupil Jozův strýc Ignác Bartl (náš tatínek), pak je ukradli komunisté a po revoluci, když bylo navráceno, na něm mohl vyrůst stánek Boží – Archa. A když byla příležitost a Joza mohl zajet do vlasti (rozhodně nelze psát do bývalé vlasti, i když občanství mu bylo odňato ještě za pobytu v Rakousku), vždy vedla jeho cesta od hrobu rodičů na kuřimském hřbitově, přes návštěvy příbuzných v Jinačovicích a Rozdrojovicích do Bystrce k příbuzným a přátelům. V neděli pak sloužil hrubou v bystrckém kostele a po ní ještě dlouze mluvil se všemi, k nimž nestihl zajet.

Olomoucký dominikán Silvestr Maria Brait, syn italských rodičů, který žil (a trpěl) v zemi své chůvy, prohlašoval: „Ubi Pater, ibi patria“ – Kde je Otec, tam je vlast. A Joza, jak jsem mohla slyšet na Proglasu, ve svém posledním rozhovoru pro média několik málo dní před svým odchodem na věčnost pohnutým hlasem přiznal, že jeho domov je u Pána. Přesto však mohu napsat, že 10. září zemřel a 12. září byl v dalekém Římě pohřben Bystrčák původem i srdcem P. Josef Koláček.

PS: *Ve svém textu jsem záměrně užívala Bystrc v mužském rodu. Takto jsme to odjakživa říkali my všichni v Bystrci, takto to vždy užíval i P. Koláček a, pokud jste si všimli, při zádušní mši to takto řekl i náš pan biskup.*

-BK-

V Innsbrucku

V roce 1969 jsme s tetou Annou (maminkou otce Koláčka) byly na pozvání v Rakousku. Až v Innsbrucku na návštěvě u Josefa. Ani se nám nechtělo věřit, že jsme se tam dostaly. A potom už to nešlo nikdy, až do revoluce.

Marie Koláčková, sestřenice

Z návštěvy u otce Koláčka v květnu 1969. Na fotce se svojí maminkou v klášterních zahradách v Innsbrucku. Z archivu Marie Koláčkové.

Jak jsem se stal ministrantem P. J. Kolářka

Jako student jsem bydlel na privatě v rodinném domku u Koláčků. V té době tam žili paní Anna Koláčková a otec Josef Koláček. To jsem ještě nevěděl, že je kněz. V neděli chodívala do kostela paní Koláčková na mši sv. v 7.30 a já na mši v 10 hodin. Jednu neděli, když jsem ještě spal, odešla paní Koláčková jako obvykle na ranní mši sv. V podvědomí jsem slyšel, jak za ní zaklaply dveře. Po chvíli z ulice zabouchala na okno mého pokoje a volala. „Milane, běž k Jozovi zhasnout. Nechal na stole svítit lampičku.“ Tak jsem vylezl z postele a šel tu lampičku zhasnout. Když jsem otevřel dveře od pokoje, ve kterém otec Josef bydlel, tak jsem ho spatřil, jak stojí u stolu a celebruje. Když mě uviděl stát ve dveřích v pyžamu a s otevřenou pusou, vyděšeně sykl, zavřel ty dveře a otočil klíčem. Po tomto okamžiku jsem už na spaní neměl ani pomyslení. Bylo mi jasné, že je tajně vysvěcený. Po chvíli přišel otec Josef za mnou do pokoje a důrazně pronesl: „Nic jsi neviděl“, a odešel. V pondělí odpoledne, když otec Josef přišel z práce (pracoval na soustruhu ve Zbrojovce), zašel za mnou do pokoje a tiše mi řekl: „Jestli chceš, můžeš mi jít ministrovat.“ Od toho dne, když jsme se oba sešli ve vhodnou dobu doma, sloužil otec Josef mši sv. a já jsem mu ministroval. Otec Josef neměl kalich. Místo kalichu mu sloužila sklenička. Když jsem při nejbližší příležitosti jel domů do rodné Ostravy, zašel jsem za panem děkanem (znal mě dobře, léta jsem mu ministroval) s prosbou, zdali by mi mohl dát kalich pro kněze, který při mši sv. používá skleničku. Víc jsem mu neřekl a on se mě na nic neptal. Donesl mi kalich (byl z 19 stol.) a já jsem ho pak dal otci Josefovi. Po nějaké době mě otec Josef požádal, abych mu zajel do Bratislavy vyřídit vízum do Rakouska, že chce jet na poznávací zájezd a spiklenecky se na mě při tom usmál. Bylo mi jasné proč. Za pár dnů pak zavolal do svého pokoje maminku a mě. Řekl mamince, že je kněz a že se z toho poznávacího zájezdu do Rakouska už nevrátí. Poté za účasti překvapené maminky odsloužil mši svatou, při které jsem mu naposled ministroval. Týž den pak s malým kufrem odjel.

A co se stalo s tím kalichem? Když jsem se z Bystrce odstěhoval, vzal jsem kalich s sebou. Jednou ročně posloužil při poutní mši svaté v Kníničkách. Pak se ozval Marek a ptal se, zdali ten kalich ještě máme doma. Pokud ano, tak abychom mu ho dali ke kněžskému svěcení. A tak kalich dále slouží v Novém Dvoře. **-MK-**

Bystrc měl ve svém srdci

Jako většina lidí jsem otce Kolářka znal nejdříve po hlasu z českého vysílání Radia Vatikán. Když mi na začátku roku 1990 bylo umožněno vycestovat za hranice, vedla moje první cesta do Itálie, kde už několik let žil můj mladší bratr. V Římě po prohlídce

hlavních památek italské metropole i Vatikánu vedly moje kroky do kanceláře českého vysílání Radia Vatikán, kde se mě ujal právě otec Koláček. Detaily návštěvy mi už po třiceti letech poněkud splývají, ale jedno mi utkvělo v paměti – nad pracovním stolem měl reprodukcí kresby Franze Richtera Výšina nad Židenicemi z dvacátých let 19. století zachycující tehdejší Brno. Když mi obrázek ukazoval, dodával: A za těmito kopci vpravo je Bystrc... **Jiří Klement**

Moje vzpomínky na otce Kolářka

Naše rodiny se přátelily, takže jsem vyrůstala v blízkosti otce Kolářka a jeho bratra. Je právě o deset roků starší než já. V roce 1968 ho manžel vzal na poslední chvíli hasičským autem do Mikulova na hranice.

Od roku 1980 jsme si hodně psali. Posílal i knihy, které šly někdy opravdu zvláštní cestou. Když jsme v bystrčké farnosti hostili v roce 1992 děti z Černobylu, poslal nám pro ně na přilepšenou valuty. Když se stavěla Archa, poprosil řádové sestřičky z Rakouska, a ty nám na stavbu přispěly nemalou částkou.

Dopisů od otce Kolářka mám dvě velké krabice. Bylo by toho hodně na psaní, on byl tak trochu bás-

Řím 32. ledna 2016.

+!
Milo, měla bys dostat nějaký metál za oficiální písmenko děkana do Říma. Ale jak nevadil jsi v té době nějakou jedinou hru odoprděla.

Jinak by se dalo hodně krásně až překypěcí mluvit o Francisovi - jako o něčem roztokem s křesťanským duchem - ale to asi sleduješ jako já v televizi NOE - já ovšem v TV 2000 - to je diskuse konference Itálie - která je občas i odborně lepší než sbírka TV.

Bud' relikvie Největšího Trojice a nedivná Jednota!
Modleme se navzájem!
Troj' a Kříž Kolářek G

Mše svatá v kapli Radia Vatikán, říjen 1986 (archiv M. Šlachtové)

ník a jeho duchovní vedení jsem těch skoro čtyřicet roků cítila denně. Jen malý střípek: „I ty nejvšednější práce dělej se MNOU. Pamatuj si: Milovat Mne, to znamená nikdy se neodloučit. Být zcela jeden pro druhého, bez ustání. To je mé vánoční přání.“

-MŠ-

Návštěva u otce Koláčka

Na začátku dubna letošního roku jsme se skupinou biřmovanců pod vedením otce Pavla Svobody, po krátkém plánování vyrazili do Říma. Počasí nám přálo, let byl příjemný a ubytování bylo úžasné. Řím nás okouznil, protože tolik památek, chrámů, kostelů, duchovních zážitků a výborné kávy na jednom místě, to jsme ještě nezažili. Dokonce se nám podařilo absolvovat generální audienci u papeže Františka.

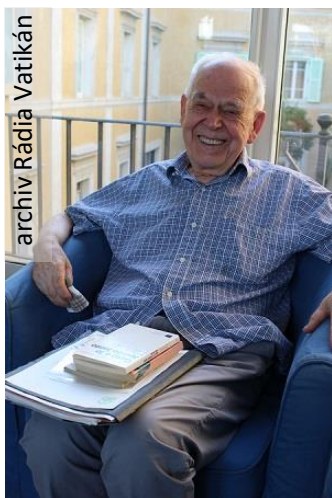
Kromě těchto silných zážitků, které by se jistě každému vryly do srdce a do paměti, jsme prožili ještě jedno nádherné středeční odpoledne, na které nikdy nezapomeneme. Strávili jsme je s otcem Josefem Koláčkem, kterého jsme navštívili v jeho bytě v rezidenci sv. Petra Kanisia na Via dei Penitenzieri. Naposledy jsme se setkali před více než osmi lety, takže jsme se velmi těšili.

Celá návštěva se nesla téměř v rodinném duchu a bylo to velmi krásné nahlédnutí do jeho pestrého žití. V jeho relativně malém, ale útulném bytě měl vše potřebné – kromě postele a skříně nechyběla velká vybavená knihovna, kvalitní psací stůl, na kterém k našemu úžasu byl zapnutý notebook. Páter Koláček i přes svůj úctyhodný věk pracoval 6 dní v týdnu a stanovil si přesný denní režim. Úderem šesté hodiny vstával a po ranní rozcvičce následovalo rozjímání. Až poté se šlo na snídani, pak se vrhl do práce – dopoledne si vyřídil veškerou příchozí poštu včetně e-mailové komunikace a poté, pravidelně v devět hodin začal pracovat. Minimálně tři hodiny dopoledne a tři hodiny odpoledne. V době naší návštěvy zrovna překládal pětisvazkové dílo předního německého teologa M. J. Scheebena. Každý den si poctivě zapisoval počet přeložených stránek do svého stolního kalendáře. Odpoledne kromě práce musel provést i pravidelné cvičení. Protože nohy jako jediné mu nesloužily už tak dobře, naordinoval si jízdu na rotopedu. Každý den ujel minimálně 5 km. Kromě povídání o jeho práci a fungování v Itálii, zavzpomínal na svou rodnou Bystrc a ma-
lebné Rozdrojovice. Bylo až obdivuhodné, jakou měl bystrou mysl a bryskně fungující mozek.

Zároveň měl úžasný smysl pro humor, obzvláště, když nám ukazoval výhled z okna svého bytu v těsné blízkosti Vatikánu. Byli jsme také poctěni tím, když nám ukázal dvě kaple, ve kterých se věnoval modlitbě, rozjímání a pravidelně se účastnil mší.

Celý Řím je překrásný a nezapomenutelný, na fotkách si často prohlížíme místa, která jsme navštívili a když některá místa vidíme třeba v televizi nebo v časopisu, tak si řekneme, ano, tady jsme byli. Ale nejsilnější jsou momenty, které jsme tam prožili. Ty už navždy zůstanou v našich srdcích a jeden z těchto prožitků je právě naše poslední setkání s páterem Josefem Koláčkem. Byl to vzdělaný a velice inspirující člověk, zcela oddaný Bohu. Nikdy na něj nezapomeneme.

Kateřina a Oldřich Pokorní

CARISSIME, ZVEDLA SE VLNA RADOSTI

Otce Kolářka jsem z vln vatikánského rozhlasu poprvé zaslechl asi před pětatřiceti lety. Tehdy jsem samozřejmě neměl vůbec žádné ponětí o tom, komu ten zvučný hlas patří, ani jak ten muž vypadá. Každopádně mi bylo divné, že doma ladíme stanici, která místy více šumí a píská než mluví. (tzv. rušičky signálu pracovaly na plné obrátky).

Po revoluci jsem se přiznal do Bystrce a zjistil, že otec Kolářek je místní rodák. Když vyšlo najevo, že v roce 2013 převezme na brněnském magistrátu ocenění, požádal jsem ho e-mailem o rozhovor pro Setkání. Ochoťně souhlasil. Pak se mi nepravdělně ozýval, oslovoval mě srdečným carissime (v překladu příteli) a vředycky připsal něco povzbudivého. V květnu 2013 třeba toto:

„Přidávám postřeh ze střeďeční audience: Svatý Otec František projíždí uličkami zaplněného náměstí svatého Petra. Na konci hranice Vatikánu mu tam ze skupiny poutníků chtějí dát v kleci dvě holubičky. Ochranka to nechce přijmout, ale oni naléhají, a tak se na dálku domluví s Františkem, v bílém jeepu, aby vypustil ty dvě holubičky. Sotva otevřel malá dvířka, ta první holubička vylétla jako střela. Ta druhá zůstala přikrčena v kleci. František ji zkušeně vyňal a vypustil z dlaně. Vznikl pak nejlepší záběr. Holubička jako na poděkování roztáhla nad jeho tvář křídla, pak si na chvíli sedla na ruku a teprve potom vznešeně vzlétla a obkroužila celé náměstí...“

Začátkem září jsem se z Proglasu dozvěděl, že otec Kolářek slaví devadesátiny. Obratem jsem mu tedy napsal a za celou bystrckou farnost mu k jubileu popřál. Už za dva dny přišla milá odpověď: *„Carissime z Bystrce, od svatých Janů, zvedla se vlna radosti. Díky za přání a za hlas z rodné obce! ... V současné době překládám veledílo Scheebena „Úchvatnosti Boží milosti“ jen 5 knih celkem 512 stran. A připočti k tomu mé mládí 90 let...“*

Otec Kolářek v obklopení přátel u bystrckého kostela. (z archivu A. Dvořákové)

Bud' požehnaná Nejsvětější Trojice a nedílná Jednota! Modleme se navzájem!

Tvůj v Kristu! J. Kolářek S.J.“

O čtyři dny později, v mládí devadesáti let, se odešel radovat k Pánu. On už ví, co Bůh připravil těm, kdo ho milují. Bohu díky za život otce Kolářka.

-pš-

Postřehy odjinud

ABYCHOM SLYŠELI, CO BYCHOM SLYŠET NEMOHLI

„V roce 1971 byl jmenován šéfem vysílání Radia Vatikán pro naši zemi a od té doby byl tímto šéfem třicet let až do roku 2001. Jeho pracovní život byl zaměřený k tomu, abychom slyšeli to, co bychom jinak slyšet nemohli. A mezitím také překládal a psal knihy - řekl bych tak, že když někdo řekl: bude svatořečený Jan Nepomuk Neumann, tak bys měl něco o něm napsat, bude výročí Martina Středy, měl bys něco napsat... Takže většinu těchto knih tvořil vlastně na žádost svých představených. A také velmi pečlivě hledával v archivech, jak jezuitských tak i dalších, protože k nim měl přístup. A zařazoval všechna fakta, která vnímal, že jsou pro nás důležitá. Takže on skutečně pracoval, řekl bych, na maximální výkon. No a potom, když přestal být šéfem Vatikánského rozhlasu, tak tam působil jako spolupracovník a snažil se co nejvíc pomoci všem, kdo ho potřebují. Několikrát jsem ho navštívil a vždycky jsem vnímal jeho optimismus.“

Mons. ThLic. biskup Vojtěch Cikrle (ze zádušní mše, kostel sv. Tomáše, 13. 9. 2019)

SVĚDECTVÍ RYZÍ A VĚROHODNÉ

„Mám nádhernou vzpomínku na otce Kolářka a pociťuji k němu silné pouto. Když jsem přišel do Vatikánského rozhlasu počátkem roku 1991, otec Kolářek tam už byl, a myslím, že snad byl jediným starším jezuitou z těch, kdo tam pracovali. Byl extrémně oddaný svojí práci, neuvěřitelně pilný, věrný a přesvědčený o poslání služby svému lidu, církvi v České republice a církvi ve světě. Byl osobou hluboké spirituality a spojoval v sobě profesionalitu rozhlasové práce a zřetelnou, silnou duchovně-církevní motivaci.... Otec Kolářek měl hezký hlas, velmi rád a dobře zpíval, miloval liturgický zpěv i lidové písně. Jeho hlas měl obrovskou expresivitu, zřetelnost a intenzitu. Ve Vatikánském rozhlasu kromě programů, které denně připravoval v českém jazyce, vytvořil také několik velmi krásných v italštině ... Byl člověkem, který mnoho vytrpěl, když na sobě zažil pronásledování, a jeho svědectví bylo tudíž velice ryzí a věrohodné. ... Jeho hlas zůstává nezapomenutelným pro ty, kdo ho poslouchali také v oněch těžkých dobách a měli tak jeho prostřednictvím pocit skutečného spojení se srdcem katolické církve, s papežem, s Římem a se všeobecnou církví skrze službu tohoto věrného hlasu, ačkoli možná neznali tvář, která k němu patřila, ale poznali jeho zabarvení a chápali tuto hloubku.“

RadioVaticana.cz

Federico Lombardi, SJ (italský jezuita, 2006-16 ředitel tiskového střediska Svatého stolce)

ODEŠEL S TVÁŘÍ PROJASNĚNOU, S ÚSMĚVEM NA RTECH

„Byl člověkem řádu“, ohlíží se Johana Bronková, která řadu let pracovala v redakci Radia Vatikán po boku otce Kolářka. „Snad ho dvacetileté čekání na život, k němuž se v mládí rozhodl, upevnilo v přesvědčení, že řád je životodárný. V době, kdy se leckdo snažil řád rozvolňovat a rozpouštět hranice mezi řádem a světem, v naivním přesvědčení, že právě to svět potřebuje, otec Koláček nikdy nepolevil. Nesnášel jakékoli formy schůzování. Italský výraz „riunione“, v jehož základu je unie, sjednocení, důsledně vyslovoval jako „ruinione“, novotvar, odvozený od slova ruina, ruinovat... Byl alergický na prázdné fráze. Dokázal s lomozem odejít, když plkání překročilo míru únosnosti, praštit do stolu,

P. Josef Koláček při setkání s Janem Pavlem II.

když slyšel nehorázně urážet pravdu, o níž byl přesvědčen... Miloval svůj jazyk, češtinu. Miloval ji natolik, že se někdy svízelnými pokusy o překlad již zaběhlých termínů, dostával na hranici srozumitelnosti. ... Snad nejlouběji se mi zapaly vánoční pořady. Nevím už přesně kolikrát se stalo, že jsme ve ztišené atmosféře svátečně vyprázdněného rádia spolu připravovali program na vigili. Možná nejméně sledovaný ze všech, vždyť každý, kdo mohl, byl u stromečku a štedrovečerní večeře, jiní spěchali na mši. Pro mě to byl ale zvláštní svátek.

Otec Koláček totiž míval vyhlédnutou vánoční poezii... a přednášel ji svým znělým hlasem, který mu Dobrý Bůh zachoval až do konce jeho dní... Pán zavolal. Otec Koláček odešel ze dne na den, jak se svým Pánem žil; s tváří projasněnou, s úsměvem na rtech... ale řádně, bez průtahů a zbytečných řečí...“

(zdroj: RadioVaticana.cz)

ZA LASKAVÉ SVOLENÍ K PŘEVZETÍ ČLÁNKŮ F. LOMBARDIHO A J. BRONKOVÉ DĚKUJEME ČESKÉ REDAKCI RADIA VATIKÁN

Otec M. Glaser, současný vedoucí české sekce Radia Vatikán, k němu mj. připsal: „O bystrcké farnosti jsem od otce Josefa slyšel samou chválu. Těší mne, že na něho pamatujete. Jeho smrt byla náhlá, ale díky klidu, s jakým ji přijal, když na ni po sdělení lékaře několik hodin při plném vědomí čekal, se pro celou jezuitskou komunitu stala jakýmsi povzbuzením, ba útěchou.

S přáním všeho dobrého z věčného města žehná o. Milan Glaser SJ“

OCENILI OTCE KOLÁČKA

2010: na Velehradě od českých biskupů převzal **pamětní medaili ČBK** za dlouholeté působení v české sekci Vatikánského rádia a za literární a publicistickou činnost. • **2013:** Na Nové radnici v Brně byly 14 významným osobnostem předány **městské ceny**. Oceněn byl jako publicista a překladatel. • **2016:** Ústav pro studium totalitních režimů v Senátu udělil **Ceny Václava Bendy** osobnostem, které přispěly k obnovení svobody a demokracie v naší zemi. Byl mezi laureáty. • Josef Koláček se nachází

také v galerii Paměti národa (www.pametnaroda)

Josef Koláček (* 1929 † 2019) narodil se v Bystrci • 1948 vstoupil do jezuitského noviciátu • 1950 rozehnutí řádu • 1950–54 vojenská služba u PTP • 1954–68 pracoval jako dělník • 1968 svěcen na kněze Felixem Davidkem • 1968 odchod do Rakouska • 1968–1970 studia v Innsbrucku • 1970–2000 vedoucí české sekce Radia Vatikán • od roku 2000 redaktor českého vysílání Radia Vatikán.

Co se dělo v naší farnosti

- V Postní almužně bylo v Bystrci věnováno 4 170 korun. Charita děkuje.
- Klub seniorů od svatých Janů se vydal 25. 6. z Hvozdce do Veverské Bítýšky (5,7 km), 10. 9. na vycházku na rozhlednu Chvalovka (4,7 km), 17. 9. se šlo z Kníniček do Jinačovic (6 km) a 24. 9. z Jinačovic do Rozdrojovic (5,5 km).
- Farní slavnost se konala v neděli 23. června. Na slavnostní Te Deum v kostele navázalo přátelské posezení na farním dvoře. Přáli jsme oběma našim otcům Pavlům k svátku a otci Mons. Fruvirtovi k 96. narozeninám.
- Sběrka na bohoslovce proběhla v naší farnosti v neděli 30. června.
- Pěší vykonali v den slavnosti sv. Cyrila a Metoděje pouť z Bystrce do Kníniček.
- Prázdninovou biblickou školu pořádala Evangelická církev metodistická 8.-12. 7. v ekumenickém centru Archa.
- XIX. pěší pouť na Velehrad se konala v týdnu od 19. do 24. 8. 2019.
- Farní pouť na Vranov u Brna proběhla v sobotu 14. září. Více v článku na str. 12.
- V pátek 6. září bylo při dětské mši svaté v Arše žehnání aktovek.
- Setkání letošních prvokomunikantů s otcem biskupem Vojtěchem se uskutečnilo ve čtvrtek 26. září.
- Od srpna má naše farnost na stejné adrese nový web, je lépe zabezpečený a dostupnější z mobilních zařízení.
- Od září probíhá každou středu až do prosince ve společenském centru zdravotní cvičení pro seniory. Zájemci volejte pí Zajíčkové - tel. 777 962 240.
- V neděli 22. září při všech mších svatých proběhla sbírka na Fond PULS. Vybralo se 27 520 korun. Můžete se hlásit na www.donator.cz.

-pš-

VĚNEC NA ZNAMENÍ JEDNOTY

*Letos, tak jako loni a příštím rokem snad,
dá Pán, že zase budu na Vranov putovat,
a až mi nohy zchromnou, tak žádnou paniku,
dovezte mě tam aspoň na invalidním vozíku ...*

Rok se s rokem sešel a znovu jsme se 14. září vydali na naši farní pouť na Vranov. Dá se říci, že letos se konala ve znamení jednoty, která byla dotvrzena v několika rovinách. Jednak se podařilo, že pěší poutníci z Bystrce dorazili do Útěchova a tam vyčkali na většinu ostatních, kteří odtud putovali jako tradičně. Oproti jiným rokům jsme tedy závěr pouti absolvovali společně, nikoliv úplně po různých cestách a z různých směrů.

Pěší poutnice paní Jana a Miriam využily v Útěchově čas a z řebříčku a větvičky šípkové růže uvily překrásný věneček. Na začátku mše svaté ho, jako symbol jednoty Božího lidu, naší církve i naší farnosti položily před oltář. Pan farář Pavel již v tomto okamžiku i v promluvě vyzvedl hodnotu symbolu kruhu bez začátku a konce a současně také trnů, které k našim životům rovněž patří. Vdechl tím naší letošní pouti nezaměnitelný náboj.

Osobně mi z jeho promluvy nejvíce utkvěla věta: „U Panny Marie je dobře.“ Je asi málo lidí, kteří by se odvážili tvrdit, že to není pravda. Když mívám páteční adorační službu v našem kostele, vždy se uvelebím do lavice co nejvíc vpravo vpředu. Věřte, že růženec s pohledem na její sochu je daleko vroucnější.

Všichni měli radost, že jsme opět zaplnili celý kostel, byť tentokrát „vylepšený“ o lešení. Bude to už příštím rokem v září, kdy se budeme moci obdivovat renovovaným freskám? Záleží to i na naší štědrosti, o kterou nás bratři pauláni prosí.

F.Z.

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili

- 22. 6. Filip Hynek
- 26. 6. Charlie Alexander Stuart
- 20. 7. Matěj Ondřej Kubernát
- 20. 7. David Kloc
- 21. 7. Božena Chytková
- 21. 7. Lukáš Pelikán
- 4. 8. Čeněk Zachariáš Chloupek
- 4. 8. Natálie Michaela Jurasová
- 11. 8. Vojtěch Vymazal
- 11. 8. Vojta Kaucký
- 25. 8. Michaela Muthsamová
- 8. 9. Jan Hambalčík
- 15. 9. Magdalena Michaela Bartoňková
- 22. 9. Barbora Potěšilová
- 22. 9. Eliška Pernicová

Věrnou lásku si slíbili:

- 24. 8. Jan Bareš a Anna Oujezdská
- 31. 8. Jakub Krstek a Marie Vechetová
- 7. 9. Jan Vodička a Marie Vodičková, roz. Velišková

Do náruče našeho Otce se vrátili:

- 1. 6. Rostislav Šulák
- 3. 7. Věra Otradovcová
- 25. 7. Eva Scavino
- 12. 8. Eva Helánová
- 17. 8. Roman Peška
- 20. 8. Josef Tomala
- 13. 9. Bohumila Svobodová
- 27. 9. Jiří Ráček

-em-

**Příště:
Náhoda nebo
Boží řízení?**

**Předběžná
uzávěrka:
3. 12. 2019**

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovaly: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 22. 9. 2019, vyšlo: 13. 10. 2019.

www.faby.cz